

Liwayway

*Isang Manghahayag ng Presensya
ni Cristo*

Ang magasin na The Dawn

Pebrero 2026

Talaan ng mga Nilalaman

PANGUNAHING ARTIKULO	2
ANG BATONG PATULOY NA TINATANGGIHAN	2
PAG-AARAL NG BIBLIYA	16
PAGTATAYO SA KATAWAN NI CRISTO	16
KRISTIYANONG BINYAG	20
ANG ARAW NG SABADO	23
MAPAGBIGAY NA PAMUMUHAY	27
KRISTIYANONG BUHAY AT DOKTRINA	30
ISANG BAGONG TIPAN	30

Sumabay sa iyong Bibliya!

Ang Batong Patuloy na Tinatanggihan

"Ang batong itinakwil ng mga tagapagtayo ngayon ay naging batong pang-sulok."

Mateo 21:42

Malapit na ang panahon ng taon kung kailan sisimulang ituon ng buong mundong Kristiyano ang pansin sa mga mabibigat na pangyayaring naganap sa Judea halos dalawang libong taon na ang nakalipas, na nagwakas sa pag-aresto, paglilitis, at pagpapako sa krus ni Jesus, ang Anak ng Diyos, na dumating sa mundo upang maging ang Mesiyas at Hari ng pangako.

Sinasabi ng mga komentador na hindi pa nagkakaroon ng panahon sa kasaysayan ng sangkatauhan na katulad ng mga nagdaang dekada, kung kailan naganap ang napakaraming natatanging pangyayari na nagbago sa buong takbo ng kasaysayan ng sangkatauhan. Gayunpaman, hindi ito totoo kung ihahambing sa kapanganakan, ministeryo, kamatayan, at muling pagkabuhay ni Jesus. Ang mga pangyayaring ito, bagaman nauugnay sa iisang personalidad, ay nagkaroon na ng pangyayanig-daigdig na epekto, at nakatak dang baguhin nang higit pa ang takbo at pananaw ng sangkatauhan sa hinaharap kaysa sa nagawa na nila noon.

Tinanggihan si Jesus

Nakasulat tungkol kay Jesus na "Dumating siya sa sariling bayan, at tinanggihan siya ng sariling bayan." (Juan 1:11). Ito ang agarang sanhi ng pag-uusig na nagdulot ng kanyang malupit at maagang kamatayan. Ang "sarili niyang bayan" ay ang bansang Israel. Marami sa mga karaniwang tao ng bansa ang nagalak sa kanyang mensahe at ilang araw bago ang kanyang pagkapako sa krus ay masigasig nilang pinuri siya bilang Hari. (Juan 12:12-15). Gayunpaman, hindi ganoon ang mga pinuno ng relihiyon. Masamang-masama nilang kinamuhian ang Guro at sa huli ay nagtagumpay sa pag-aresto at pagkapako sa kanya sa krus. Juan 15:25

Lubos na alam ni Jesus na kinamumuhian siya ng mga eskriba at Pariseo. Sa isang pagkakataon malapit sa pagtatapos ng kaniyang ministeryo, nagkuwento siya sa kanila ng isang parabula na napakabagay sa kalagayan kaya't kahit sila'y naunawaan ang kahulugan nito. Ngunit lalo pang tumindi ang kanilang galit, at mas lalo silang nagpasyang patayin siya. Ang parabula ay tungkol sa isang may-ari ng bahay na nagtanim ng ubasan at iniwan ito sa pangangalaga ng mga mag-uukit habang siya'y umalis sa isang malayong bansa. Nang dumating ang panahon ng pag-aani ng bunga, sinugo ng may-ari ng ubasan ang kanyang mga alipin sa ubasan, ngunit pinatay ng mga tagapangalaga na iniwan niya sa pamamahala ang ilan sa kanila at inapi ang iba. Sa wakas, sinugo ng may-ari ang kanyang sariling anak, na iniisip na

igagalang siya ng mga tagapangalaga, ngunit hindi nila ginawa. Pinatay din nila siya. Mateo 21:33-46

Ang may-ari ng ubasan sa parabulang ito ay si Jehova, at ang ubasan ay ang bansang Hudyo. Ang mga tagapangasiwa ay ang mga pinunong panrelihiyon ng bansa, at ang mga alipin na unang ipinadala upang kumatawan sa may-ari ay ang mga propeta. Ayon sa talaan, pinatay ng mga pinunong panrelihiyon ang mga propeta at bato -an ang mga ipinadala ng Diyos. (Mateo 23:37). Ngayon ay pinlano nilang patayin ang Anak na ipinadala ng Ama sa Langit.

Pagkatapos ikwento ni Jesus ang parabula na napakalinaw ang aplikasyon, inisaad niya ang propesiya tungkol sa batong itinakwil ng mga tagapagtayo: "Hindi mo ba nabasa sa mga Kasulatan: 'Ang batong itinakwil ng mga tagapagtayo ay siya ngayong naging pangunahing batong-sulok; ito ang gawa ng Panginoon sa ating mga , at , at kahanga-hanga itong makita.'" Sinasabi ko sa inyo, ang Kaharian ng Diyos ay aalisin sa inyo at ibibigay sa isang bansang magbubunga ng tamang bunga. Ang sinumang matitisod sa batong iyon ay mababali-bali, at sasagasa ito sa sinumang mahuhulog dito." Mateo 21:42-44; Awit 118:22,23

Si Jesus mismo ang batong iyon na itinakwil ng mga tagapagtayo—ang mga pinunong panrelihiyon ng Israel. Ipinahayag ng Propeta Isaias ang isa sa mga dahilan, na nagsasabing, "Walang kagandahan o karilagan sa kanyang anyo, walang makapukaw sa atin patungkol sa kanya." (Isaias 53:2). Sa

katotohanan, siyempre, si Jesus ay perpekto, "banal, walang sala, walang dungis, hiwalay sa mga makasalanang." (Hebreo 7:26). Mabait at maawain siya at gumawa ng kabutihan. Pinagaling niya ang mga maysakit at binuhay ang mga patay. Pinatibay niya ang loob ng mga mahihina ang loob at ipinagkaloob ang awa sa mga makasalanang. Kinondena niya ang Pariseo na nagpasalamat sa Diyos na hindi siya tulad ng maniningil ng buwis at pinuri ang maniningil ng buwis dahil kinilala niya ang kanyang sariling kasalanang at mapagkumbabang humiling ng kapatawaran sa Diyos. Gawawa 10:38; Mateo 11:5; Lucas 18:9-14

Gayunpaman, hindi ito ang mga katangiang hinahanap ng mga eskriba at Pariseo sa taong kanilang tatanggapin bilang kanilang Mesiyas at Hari. Nais nila ng isang Mesiyas na hindi ihahayag ang kanilang masasamang gawa gaya ng ginawa ni Jesus. Hinahangad nila ang isang taong maaari nilang kontrolin bilang isang uri ng marionetang hari, na mahusay na heneral sa pagbuo at pamumuno ng isang mananakop na hukbo ngunit kontento na hayaang sila ang mamuno at samantalahin ang bayan ayon sa kanilang gusto. Kaya, mula sa kanilang pananaw, wala si Jesus na kagandahang kanilang hinangad.

Para sa mga eskriba at Pariseo, hindi tumutugma si Jesus sa kanilang mga inaasahan para sa ipinangakong Mesiyas. Ang ilustrasyon ng batong naging ulo ng kanto ay nagpapahiwatig ng pagtatayo ng isang estruktura. Ang batong pang-sulok ang panimulang punto ng pundasyon, at ang natitirang

bahagi ng pundasyon ay inayos at tinapat sa batong ito. Si Jesus ay hindi lamang ang batong pang-sulok ng espirituwal na templo, kundi siya rin ang "ulo ng kanto ng kinalalagyan ng batong pang-sulok" (corner); ibig sabihin, siya ang pinakamataas na bato na nagbubuklod sa buong estruktura. Kaya nga, ang mga tagapagtayo, na hindi nauunawaan ang uri ng gusaling itinayo ng Diyos, ay itinakwil si Jesus. Hindi nila siya makita ang lugar sa kanilang sariling mga plano, at tinanggihan nilang pakinggan ang plano ng Diyos.

Pinadakila ng Diyos

Ang lahat ng malulungkot na karanasan sa buhay ni Jesus ay dahil itinakwil siya ng mga tagapagtayo. Gayunpaman, ang kanyang pagpupuri sa makalangit na kaluwalhatian kasunod ng kanyang pagdurusa at kamatayan ay katuparan ng propesiya na ang tinangging bato ay magiging ang batong pang-sulok. Hindi siya magiging ulo ng lumang bahay na Hudyo, na lubhang baluktot at binaluktot ng mga eskriba at Pariseo sa pamamagitan ng kanilang makasariling pamamaraan ng pagtatayo, kundi ng isang bagong bahay, isang espirituwal na bahay. Dahil dito, ang paglalagay muna ng batong pang-sulok para sa bagong bahay ay angkop at mahalaga, upang ang buong estruktura ay makasunod sa plano at layunin ng Diyos.

Tungkol sa tapat at muling nabuhay na si Jesus, sinasabi ng Apostol na si Pedro ito: "Kapag lumalapit kayo sa kaniya, ang buhay na Bato—tinanggihan ng mga tao ngunit pinili at mahalaga sa Diyos—kayo

naman, bilang buhay na mga bato, ay binubuo upang maging isang espirituwal na bahay, isang banal na pagkasaserdote, upang maghandog ng mga espirituwal na sakripisyo na katanggap-tanggap sa Diyos sa pamamagitan ni Jesucristo. Sapagkat sa Kasulatan ay sinasabi: 'Narito, inilalagay ko sa Sion ang isang batong pinili at mahalagang pangunahing bato, at ang sinumang magtitiwala sa kaniya ay hindi kailanman mabibigo.' Ngunit para sa inyo na naniniwala, ang batong ito ay mahalaga. Ngunit para sa mga hindi naniniwala, ang batong itinakwil ng mga tagapagtayo ang naging pangunahing bato, at, Isang bato na nagiging sanhi ng pagkatisod ng mga tao at isang batong nagpapatumba sa kanila. Natitisod sila dahil hindi nila sinunod ang mensahe - na siyang nakatakda para sa kanila. Ngunit kayo ay piniling bayan, isang kaharian ng pagkasaserdote, isang banal na bansa, pag-aari ng Diyos nang buong sadyang para ipahayag ang mga kapurihan niya na tinawag kayo mula sa kadiliman tungo sa kaniyang kamanghamanghang liwanag. Noong una, hindi kayo bayan, ngunit ngayo'y kayo'y bayan ng Diyos; noong una, hindi kayo pinagkalooban ng awa, ngunit ngayo'y pinagkalooban na kayo ng awa. 1 Pedro 2:4-10

Ang Bagong Bansa

Nang ipaalam ni Jesus sa mga eskriba at Pariseo na ang batong kanilang tinatanggihan ay magiging ulo ng kanto, idinagdag niya, "Sinasiabi ko sa inyo, ang Kaharian ng Diyos ay aalisin sa inyo at ibibigay sa isang bansang magbubunga ng tamang bunga." (Mateo 21:43). Sa aral na inalisan natin ng sipi mula

kay Pedro, kung saan tinutukoy niya ang bato at ang bagong gusali na nagsimulang itayo kasama si Jesus bilang ang batong pang-sulok, sinasabi rin niya sa atin ang tungkol sa bansang sinabi ni Jesus na ibibigay ang kaharian. Sinabi niya, "Kayo [ang simbahan] ay ... isang banal na bansa." 1 Pedro 2:9

Maaaring ang bansang Israel ang naging hariang-bansa o kaharian ng Diyos. Sa Exodo 19:5–6, mababasa natin ang pangako ng Diyos sa Israel kung susunod sila sa kaniyang mga batas. "Ngayon, kung susunod kayo sa akin at tutuparin ang aking tipan, kayo ang magiging aking sariling piniling kayamanan mula sa lahat ng mga tao sa lupa; sapagkat sa akin ang buong lupa. At kayo ang magiging kaharian ng mga pari, ang aking banal na bansa. Ito ang mensaheng dapat ninyong iparating sa mga tao ng Israel." Ang mga pangakong ito ay orihinal na ginawa para sa bansang ito. Gayunpaman, dahil tinanggihan nila ang mga propeta, at sa huli ay pinatay nila ang Anak ng Diyos, kinuha mula sa kanila ang kaharian, at, na may panimulang si Jesus bilang punong-bato, sinimulan ng Diyos na bumuo ng isang bagong bansa. Marami ang mga pangako, lalo na sa Bagong Tipan, na tumutukoy sa mga magiging bahagi ng bagong espirital na bansang ito. "Kung tayo'y nagdurusa, tayo'y maghahari rin kasama niya," ay isa sa mga ito. 2 Timoteo 2:12

Ang gawain ng Diyos mula pa noong Pentekostes ay ang pagtawag at pagpili sa mga maghahari kay Hesus-Kristo sa libong-taong kaharian. (Pahayag 20:6). Ito ay magiging isang tunay na kaharian,

bagaman matagal nang hindi napapansin ang katotohanang ito sa malaking bahagi ng mundo ng Kristiyanismo, ngunit nauunawaan ito ng mga apostol at ng Maagang Simbahan. Sa katunayan, naniwala sila na malapit na ang maringal na kaharian ng Mesiyas. Alam nila na babalik si Jesus upang itatag ang kahariang iyon sa lupa, at wakasan ang mahabang gabi ng pag-iyak at kamatayan sa mundo. Sinulat ni Pablo, "Malapit nang magwakas ang gabi; malapit nang sumapit ang araw." Roma 13:11,12

Ito ang magiging araw na magmumula sa paghahari ni Cristo, na itinaas bilang punong-sulok sa estruktura ng kaharian ng Mesiyas. Tunay nga, ito ang araw na ihahatid ng Makalangit na Ama. Gawa Niya ito, at "kagulat-gulat sa aming mga mata." (Mateo 21:42). Ang araw ng kaharian ng pagpapala ay hindi magiging isang Utopia na inisip ng tao, kundi isang araw ng liwanag at kagalakan na magmumula sa pagsilang ng "Araw ng katuwiran," na uusbong "na may kagalingan sa kanyang mga pakpak." Malakias 4:2

Ang Nawawalang Bisyon

Hindi naglaon matapos makatulog sa kamatayan ang mga apostol, nagsimulang kumupas ang bisyon ng pag-asa ng kaharian. Unti-unting nabuo ang dalawang maling pananaw upang punan ang puwang nito sa puso ng mga Kristiyano. Ang una ay ang kaharian ng Diyos ay itatag sa pamamagitan ng pagsasama ng simbahan sa mga makapangyarihang sibil. Alam na ngayon ng buong

Kristiyanong mundo kung gaano kabigong-kabiguan iyon. Pagkatapos ay nabuo ang maling teorya na ang kaharian na tinutukoy sa Bibliya ay isang matuwid na impluwensiya lamang na ipinapamalas sa k o ng puso at buhay ng mga mananampalataya. Sinasabing kapag ang buong mundo ay nagbalik-loob sa matuwid na pamumuhay, lubos nang darating ang kaharian.

Malaki at malawakang pagsisikap ng mga misyonaryo na baguhin ang buong mundo ang isinagawa, lalo na sa nakalipas na isang daang taon at kalahati, na may pag-asang matupad ang pangako ng kaharian. Ngayon ay unti-unti nang kinikilala na ang pananaw na ito ay kasing-nakakadismaya ng teorya ng simbahan-estado. Dahil dito, marami na ngayon ang umaamin na hindi nila talaga alam ang kahulugan ng Kristiyanismo, o kung ito ay nagtagumpay o nabigo. Makikita ito sa sumusunod, na isinulat ilang dekada na ang nakalipas ng yumaong Dr. Charles W. Ranson, Pangkalahatang Kalihim ng International Missionary Council, at inilathala sa magasin na Christian Century.

"Lalong kinikilala na hindi natin matatagpuan ang mga sagot sa ilan sa pinakakumplikadong tanong ng kasalukuyang praktis ng misyonaryo hangga't hindi natin nakakamit ang bagong kaliwanagan tungkol sa Kristiyanong kahulugan ng kasaysayan. Ano ang inaasahan nating mangyayari dahil sa misyonerong pangangaral ng simbahan? Ano ang kahulugan ng Kristiyanong pag-asa - sa loob ng kasaysayan at lampas pa rito? At ano ang kaugnayan ng pag-asang

ito sa ating misyonerong bokasyon? Sa isang diwa, ang kasalukuyang krisis ng misyon ay nagmumula sa pagkilala na hindi talaga natin alam ang mga sagot sa mga tanong na ito, o kung hindi man, ang mga sagot na karaniwang ibinibigay natin ay lubos na hindi sapat."

"Ang pag-unawa sa muling pag-usbong na interes sa eskatolohiya [ang kapalaran ng sangkatauhan] bilang isang anyo lamang ng pagtakas mula sa mga praktikal na suliraning naging masyadong mahirap lutasin ay isang ganap na maling pag-unawa rito. Ang mga tanong na ito ay, sa halip, bunga ng isang bagong realismo na kinikilala ang mapaminsalang kalikasan ng kasaysayan at naghahanap ng sagot dito sa liwanag ng kaganapan ng Kristiyanong pahayag at ng Kristiyanong pag-asa. Sila ay isang pagtatangka na isailalim ang buong makasaysayang gawain ng Kristiyanong misyon sa paghuhukom ng Salita ng Diyos."

"Dito nga tunay na nakahigit sa atin ang kasalukuyang paghatol ng Diyos. Maaaring ang pinakanaaasam ng Panginoon nating Diyos sa atin sa panahong ito ay isang masusing muling pagsusuri na may pagsisisi sa mga bagay na ating pinalpak sa payak na pagsunod - ang mga pananaw na ating pinabayaang pansinin, ang mga paninindigan na hindi natin nagkaroon ng lakas o tapang na ipatupad. Ito ay walang duda na magiging isang mabigat na daan. Ngunit maaari rin itong maging daan na humahantong sa muling pagkabuhay at pagbabago, hindi lamang para sa

kilusang misyonaryo kundi para sa buong simbahan."

"Kaya't ang pinakamalalim kong kumbiksyon ay ang hinihingi ng Diyos sa atin ay hindi isang napakagandang estratehiya sa misyon, hindi isang mapagkunwaring sentralisadong pagpapalano, kundi isang mapagpakumbabang pagbabalik sa Salita ng Diyos kung saan muling nakikilala natin ang ating Hukom at ang ating Tagapagligtas at muling tinatanggap ang ating mandato at ang ating mga tagubilin."

Narito ang isang tapat na pag-amin ng pagkabigo. Ito ay isang mapagkumbabang pag-amin sa kakulangan ng kaalaman tungkol sa mga layunin ng Diyos at kung anong gawain ang dapat gampanan sa pamamagitan ng simbahan. Hindi ito nagmula sa isang hindi kilalang karaniwang miyembro ng simbahan, kundi mula sa isang Doktor ng Divinidad, nagtapos sa Oxford University, ang Pangkalahatang Kalihim ng International Missionary Council, at isang malawak na binasang may-akda ng mga libro at artikulo tungkol sa Kristiyanong gawain ng misyon. Sa pagharap sa matinding katotohanan na nabibigo ang mga misyonaryong pagsisikap ng mga nasa simbahan, mariing inirekomenda niya na bumalik ang lahat sa Salita ng Diyos upang malaman kung ano talaga ang nais Niya na gawin nila. Kung totoo ang mga obserbasyon ni Dr. Ranson ilang dekada na ang nakalipas, lalong higit ngayong inilalarawan nito ang pangangailangan ng simbahan na bumalik sa Salita ng Diyos - ang Bibliya.

Sinabi ni Jesus sa mga Pariseo na pinawalang-bisa nila ang Salita ng Diyos sa pamamagitan ng kanilang sariling mga tradisyon—ang mga tradisyon ng tao. (Marcos 7:6-9). Ngayon ay inuulit ng kasaysayan ang sarili nito. Ang mga tradisyon at kaisipan ng nahulog na sangkatauhan, sa halip na ang Salita ng Diyos, ay lalo pang namumuno sa mga sistema ng simbahan at sa kanilang mga pagtuturo.

Sa paglipas ng mga siglo, lalong sinubukan ng iba't ibang tradisyon ng tao na pawalang-bisa ang Salita ng Diyos. Tiyak na ginawa ito ng tradisyon ng simbahan-estado, at bagaman karaniwang tinututulan na ngayon ang ideyang iyon, nag-iwan ito ng bakas sa pag-iisip na panrelihiyon. Sa kasalukuyan, sa maraming bansa, hinihikayat ng mga kilalang pinuno ng relihiyon ang pamahalaang sibil na impluwensiyahan ang pagpasa ng mga batas na inaakalang susuporta sa kani-kanilang ideya.

Isa sa pinakamaliling tradisyon ng mga tao ay ang ideya na ang ipinangakong kaharian ng Diyos ay dapat itatag sa pamamagitan ng pagsisikap ng tao. Sinasadya man o hindi, tinatanggihan ng maling kaisipang ito si Jesus bilang punong-sulok, gaya ng tiyak na pagtangga sa kanya ng mga Pariseo. Nais nila ng sarili nilang kaharian. Nabigla ang mga makabagong pinunong panrelihiyon sa plano ng Diyos na magtatag ng isang kaharian. Kaunti o wala silang pananampalataya sa ideya na gagamitin ang banal na kapangyarihan upang akuin ang pamamahala sa lupa. Pinupuri nila si Jesus bilang isang tao ngunit kaunti ang kanilang pansin sa mga

aral ng Salita ng Diyos na siya ang magiging Hari ng Lupa at mamamahala nang may "kapangyarihan sa lahat ng mga bansa." Pahayag 2:26,27; Awit 2:6-10; 1 Corinto 15:22-25

Si Jesus, ang Batong Pangulo

Dumating ang hatol sa bansang Israel, at darating ang hatol sa mundo sa takdang panahon at sa sariling paraan ng Diyos. Magluluksa ang buong Kristiyanismo dahil sa kabiguan nitong makamit ang mga layuning inisip ng tao. Habang gumuho ang kanilang bahay, si Jesus, ang ipinangakong Hari ng lupa, ang batong pangulo sa ibabaw ng kanyang bagong espirituwal na bahay na kanyang pinagtatayo, ay malapit nang simulan ang kanyang matuwid na paghahari. Tunay ngang gawa ito ng Diyos at kahanga-hanga sa aming mga mata. Ang mga tagasunod na sumusunod sa yapak ng Guro, habang nasasaksihan nila ang mga palatandaan ng nalalapit na kaharian, ay tunay na makapagsasabi, "Ito ang araw na ginawa ng Panginoon; tayo'y magagalak at magsasaya rito." Awit 118:24

Magalak tayo, hindi dahil sa pagkabigo ng mga simbahan, kundi dahil alam natin na may mas mabuting plano ang Diyos para sa pagbabagong-loob ng mundo. Ang kaniya ay isang planong magiging maluwalhating matagumpay, na magreresulta sa ipinangakong pagpapala sa lahat ng mga bansa sa lupa. (Genesis 22:18; Mga Gawa 3:25). Magalak tayo sa kaalaman at katiyakan na ang araw na ipinangako ng Panginoon ay magiging isang araw ng lumalaking liwanag at kagalakan.

Magwawakas ito sa isang kaluwalhatian para sa kaniya na sasaklaw sa buong lupa gaya ng pagsaklaw ng tubig sa dagat - hindi dahil sa mga pagsisikap ng tao, kundi dahil ito ay kaniyang gagawin. Habakuk 2:14

Tunay na kahanga-hanga ito sa paningin ng lahat ng nagagalak sa Diyos ng ating kaligtasan at mapagkumbabang tinatanggap si Cristo, ang Punong Bato , bilang kanilang Halimbawa, Tagapagligtas, at Hari.

Pag-aaral ng Bibliya

Aralin para sa Pebrero 1

Pagtatayo sa Katawan ni Cristo

Pangunahing Mga Talata: "At binigyan Niya ang ilan ng mga apostol; at ang ilan ng mga propeta; at ang ilan ng mga ebanghelista; at ang ilan ng mga pastor at tagapagturo para sa pagpapatatag ng mga banal, para sa gawain ng ministeryo, para sa pagtayo ng katawan ni Cristo."

Efeso 4:11,12

Piniling Kasulatan:

Efeso 4:11-16

Sa pagsisimula ng kabanatang ito, hinihikayat ni Pablo ang mga mananampalataya na "mabuhay nang marangal ayon sa tawag na inyong tinanggap." (Efeso 4:1). Tumutukoy ito sa pagbabagong-loob ng isang tao tungo sa Kristiyanismo. Ang bokasyon ng isang tunay na Kristiyano ay lampas sa karaniwang hanapbuhay. Kasama rito ang pagtanggap at pagpapamalas ng mga pagpapahalaga ng pananampalataya, pag-ibig, kapatawaran, paglilingkod, sakripisyo, at pagkakaisa sa bawat aspeto ng buhay.

"Pagsikapan ninyong panatilihin ang pagkakaisa ng Espiritu sa tali ng kapayapaan. Isang katawan at

isang Espiritu, gaya ng pagtawag sa inyo sa isang pag-asa ng inyong pagtawag; Isang Panginoon, isang pananampalataya, isang binyag; Isang Diyos at Ama ng lahat, na nasa itaas ng lahat, at sa pamamagitan ng lahat, at sa inyong lahat." (Efeso 4:3-6) . Binibigyang-diin ng mga taludtod na ito na hindi dapat magkaroon ng diwa ng sektaryanismo sa mga debotong Kristiyano. Lahat ng mga ito ay kikilalanin si Cristo bilang kanilang pinuno at na ang walang hanggang Ama ang Maylalang o Unang Sanhi. Samakatuwid, ang ideya ng Trinidad ng pantay-pantay na mga diyos ay salungat sa Kasulatan.

Matapos umakyat si Cristo sa langit, dumating ang Banal na Espiritu sa Maagang Simbahan noong Araw ng Pentekostes. (Mga Gawa 1:1-4, 9-14; 2:1-4). Noong panahong iyon, ipinagkaloob ang iba't ibang kaloob sa mga tagasunod ng Guro, lalo na sa mga apostol, na mga kinatawan ng Diyos na pinukaw ng Banal na Espiritu. Ang mga itinuro at isinulat nila ay nilayong gabayan ang mga inihandog na mananampalataya sa kanilang pananatili sa lupa. Efeso 4:7-10

Ipinapakita ng ating mga Pangunahing Talata ang mga tungkulin ng espiritwal na pamumuno na itinatag ng Panginoon upang ihanda ang mga banal ng Kapanahunan ng Ebanghelyo sa kanilang gawain ng ministeryo ayon sa inutos ng Diyos. Sinasabi ni Pablo na ang ministeryong ito ay para sa "pamagpapatibay [o pagtatayo] ng katawan ni Cristo." Marami ang nagpapahalaga sa pribilehiyo na tumugon sa paanyaya na maging katuwang na

tagapagmana ni Cristo sa kaniyang paparating na kaharian dahil sa kanilang paglalaan at muling pagsilang sa espiritu. Sa kasalukuyan, ang mga Kristiyanong ito ay nagsasama-sama sa mga pulong, kombensiyon, at pakikipag-isa, at nagsasagawa ng personal na pag-aaral at panalangin habang nagsusumikap silang tapat na tuparin ang kanilang tipan ng sakripisyo.

Kayo't pinagpala tayo sa pagtanggap ng dakilang pribilehiyo na itataga ang ating mga buhay ngayon sa "kaaya-ayang panahon." (2 Corinto 6:2). Ito ay isang pagkakataong hindi mailarawan. Dapat ay dakila ang ating kababaang-loob, na kumikilala sa ganoong kataas na pag-asa na hindi natin kailanman maabot sa sarili.

Sa mga "huling araw" na ito, maaari nating pagnilayan ang kamangha-manghang pamana sa pagkakaroon ng kaalaman at pagpapahalaga sa "kasalukuyang katotohanan." (2 Pedro 1:12,13). Ang maraming katuruang tinatanggap ng mga nasa loob ng ating samahan ay sumasalamin sa kahanga-hangang pagkatao ng Ama sa Langit. Dapat nating tandaan, gayunpaman, na ang pinakahuling layunin ng ating pagtanggap ng ganoong pagkaunawa ay hindi lamang upang mabigyan tayo ng intelektwal na kaalaman tungkol sa plano ng Diyos. Sa halip, bukod pa rito, ito ay upang tulungan tayo sa proseso ng pagbabago, na sa pamamagitan ng banal na impluwensiya ng Banal na Espiritu, tayo ay makabuo ng pagkakataong katulad ni Cristo at hanapin ang "pagpapasigla ng katawan ni Cristo."

Magpakita tayo ng lubhang kasipagan sa mga bagay na ito upang maging tiyak ang ating panawagan at hinirang. Kung tayo ay magiging tapat, sa huli ay makikibahagi tayo sa gawain ng muling pagsasama ng sangkatauhan sa Langit na Ama, habang sila ay ibinabalik sa kaperpektoan na nawala sa Eden. 2 Pedro 1:10,11

Kristiyanong Binyag

***Pangunahing Talata: "Kaya't humayo kayo, at ituro ang lahat ng mga bansa, na binabinyagan sila sa pangalan ng Ama, at ng Anak, at ng Espiritu Santo."
Mateo 28:19***

***Piniling mga Kasulatan:
Mateo 3:13-17; 28:18-20***

Ang Kristiyanong binyag ang paraan ng isang tao upang magpatotoo ng kanyang pananampalataya at pagiging alagad nang hayagan. Sa pagsunod sa halimbawa ni Cristo noong Kanyang unang pagdating, karaniwang sinasagisag ng mga indibidwal na ito ang kanilang pangako sa publiko sa pamamagitan ng paglubog sa tubig. Ang pagbibigay ng ganitong patotoo ay nangangahulugang ang kanilang pangako na kilalanin at gawin ang kalooban ng Ama sa Langit, anuman ito, hanggang sa kamatayan. Roma 12:1,2; Pahayag 2:10

Agad na pagkatapos bininyagan ni Juan si Jesus sa Ilog Jordan, "nabuksan sa kaniya ang mga langit, at nakita niya ang Espiritu ng Dios na lumusong na parang lakamang, at lumapag sa kaniya." (Mateo 3:16). Nangyari noon na ganap na naikonekta ng ating Panginoon ang kaniyang mga karanasan bilang tao sa mga dati niyang naranasan bago siya dumating sa lupa upang ialay ang kaniyang buhay

bilang pantubos para kay Adan at sa lahat ng makasalan. (1 Timoteo 2:5,6). May narinig na kumpirmasyon mula sa Diyos na siya ay natuwa na ang kanyang minamahal na Anak ay kusang-loob na pumasok sa landas na ito ng pag-alay ng kanyang buhay upang tubusin ang nalalagasang lahi. Isang boses ng k mula sa langit ang nagsabi, "Ito ang aking minamahal na Anak, na sa kaniya ako'y lubos na nalulugod." Mateo 3:17

Matapos magpakita ng katapatan hanggang sa kamatayan sa kaniyang ministryo sa lupa, muling nabuhay si Cristo at itinaas sa makalagit na kalikasan. (Filipos 2:9,10). Bagaman hindi na siya pisikal na naroroon sa kanilang piling, hinangad niyang bigyan ng katiyakan ang kaniyang mga alagad na ipagpapatuloy niyang palakasin sila. Bago ang kaniyang pag-akyat sa langit, mababasa natin ang kaniyang mga huling salita: "Nang magkagayo'y umalis ang labing-isang alagad at napunta sa Galilea, sa bundok na tinuldukan sa kanila ni Jesus. At nang makita nila siya, sumamba sila sa kaniya; datapuway nag-alinlangan ang iba. At lumapit si Jesus at nagsalita sa kanila, na sinasabi, 'Binigyan ako ng buong kapamahalan sa langit at sa lupa.'" Mateo 28:16-18

Ang sumusunod ay isang nakapagpapasiglang pangako na tumutukoy sa dakilang gantimpala na makakamtan ng lahat ng masunurin at tapat na mga miyembro ng katawan ni Cristo, yaong mga "nabinyagan sa kanyang kamatayan." (Roma 6:3-5). "Pagkatapos ay tumingin ako, at naroroon sa harap ko ang Kordero na nakatayo sa Bundok ng Sion, at

kasama niya ang 144,000 na may nakasulat sa kanilang mga noo ang kanyang pangalan at ang pangalan ng kanyang Ama. At narinig ko ang isang tunog mula sa langit na parang ugong ng rumaragasang tubig at parang malakas na dagundong ng kulog. Ang tunog na narinig ko ay parang mga harpista na tumutugtog ng kanilang mga lira. At sila'y umawit ng isang bagong awit sa harap ng trono, at sa harap ng apat na buhay na nilalang at ng mga matatanda. At walang sinumang makatuto ng awit maliban sa 144,000 na tinubos mula sa lupa. Sila ang mga hindi nadungisan ng pakikipagtalik sa mga babae, sapagkat sila'y nanatiling mga birhen. Sinusundan nila ang Kordero saan man siya magpunta. Sila'y p , na binili mula sa mga tao at inialay bilang unang bunga kay Dios at sa Kordero." Pahayag 14:1-4

Nawa'y magbigay ang pagmamadali ng sandaling ito ng muling sigla upang pahalagahan at ilapat sa ating buhay ang mga prinsipyong magbibigay-daan sa atin upang ulitin ang mga salita ng isa sa ating kagalang-galang na nauna, ang Apostol Pablo. "Nilabanan ko ang mabuting laban, tinapos ko ang karera, pinanatili ko ang pananampalataya. Ngayon, nakalaan para sa akin ang korona ng katuwiran, na ibibigay sa akin ng Panginoon, ang matuwid na Hukom, sa araw na iyon—at hindi lamang sa akin, kundi pati na rin sa lahat ng mga nananabik sa kanyang pagparito." 2 Timoteo 4:7,8

Ang Araw ng Sabado

***Pangunahing Talata: "Sapagkat sa anim na araw ginawa ng Panginoon ang langit at ang lupa, ang dagat, at lahat ng nasa mga ito, ngunit nagpahinga siya sa ikapitong araw. Kaya pinagpala ng Panginoon ang araw ng Sabado at ginawang banal ito.
Exodo 20:11***

***Piniling mga Kasulatan:
Exodo 20:8-11; Roma 14:5,6***

Ang institusyon ng Sabado ay masusunod sa Kasulatan pabalik sa tala ng paglikha at ng pagtatapos nito. (Genesis 2:1-3). Sa panahong ito, natapos na ng Diyos ang Kanyang layunin na ihanda ang lupa para sa paninirahan ng tao matapos ang anim na mahahabang yugto, o "araw." Tumigil ang Lumikha sa gawaing ito matapos malikha ang ating mga unang magulang "ayon sa larawan ng Diyos; ... lalaki at babae ang nilalang Niya." Genesis 1:27

Makalipas ang mga siglo, kasunod ng pagliligtas sa mga Israelita mula sa pagkaalipin sa Ehipto, naglatag ang Makalangit na Ama ng mga banal na pamantayan na dapat nilang sundin, upang matanggap ang kanyang pabor at mga pagpapala bilang kanyang bayan na pinili. Isa sa mga batas na ito ay ang maglaan ng oras mula sa mga makamundong gawain upang lalo nang sumamba at

parangalan ang Diyos para sa lahat ng kanyang mga probisyon para sa kanila.

Ang sumusunod na salaysay ay naglalahad ng iba't ibang katangian ng banal na araw na ito. "Alalahanin mo ang araw ng Sabado, , at gawin itong banal. Anim na araw kang magtatrabaho at gagawin mo ang lahat ng iyong gawain, ngunit ang ikapitong araw ay Sabbath para sa Panginoon mong Diyos. Sa araw na iyon, huwag kang gagawang anumang gawain, gayundin ang iyong anak na lalaki o babae, ang iyong alipin na lalaki o babae, ang iyong mga hayop, o sinumang dayuhan na naninirahan sa iyong mga bayan." Exodo 20:8-10

Ang lingguhang Sabado ay itinakda bilang bahagi ng Sampung Utos na ibinigay nang eksklusibo sa bansang Israel. Gayunpaman, ipinahihiwatig ng ating Pangunahing Talata na dapat maglaan ng panahon ang lahat ng tao, kasama na ang mga debotong Kristiyano, upang lalo pang magbigay-puri at pasasalamat sa Maylalang para sa maraming biyaya na ipinagkaloob Niya sa kanila.

Malinaw na nakita ni Pablo na ang Maagang Simbahan ay nasa isang yugto ng pagbabago noong panahon ng kanyang ministryo. Ang dating sapilitan sa ilalim ng Batas ni Moises ay hindi na naaangkop sa mga Hudyong lumapit kay Cristo, gayundin sa mga Hentil na hindi kailanman nasailalim sa paghihigpit na ito. Narito ang isa sa kanyang mga sipi: "Ang isa'y nagturing na ang isang araw ay mas banal kaysa sa iba; ang isa nama'y itinuturing na pantay-pantay ang lahat ng araw. Ang

bawat isa sa kanila ay lubos na kumbinsido sa kanyang sariling isip. Ang nagturing na ang isang araw ay natatangi ay para sa Panginoon. Ang kumakain ng karne ay kumakain para sa Panginoon, sapagkat pinasasalamat nila ang Diyos; at ang hindi kumakain ay hindi kumakain para sa Panginoon at nagpapasalamat sa Diyos." Roma 14:5,6

Sa mga talatang ito, tila ipinahihiwatig ni Pablo na maaaring piliin ng isang Hudyo na obserbahan ang Sabado dahil sa paniniwalang pangrelihiyon. Gayunpaman, isang panlilinlang kung tatanggapin ng mga mananampalataya si Cristo ngunit pakiramdam nila ay obligado pa ring sumunod sa mga kundisyong nakalakis sa Batas gaya ng literal na pag-obserba sa Sabado ng Israel. Para sa isang Kristiyano, dapat maging isang "Sabado" na araw ng debosyon at papuri sa ating Makalangit na Ama ang bawat araw.

Ang pagpasok sa kapahingahan ng Diyos ay nangangailangan ng pananampalataya, pagsunod, pagsuko, at pag-asa kay Cristo. Kasama rito ang kapayapaan, katiyakan, kaligtasan, at ginhawa mula sa pagsisikap na maging matuwid sa sarili. Ang kapahingahan ng Diyos ay parehong nararating sa kasalukuyan at magwawakas magpakailanman. Papasok tayo rito sa pamamagitan ng pagtitiwala sa Kaniyang mga mahalagang pangako, pagsunod sa mga utos ng Kasulatan, at sa pamamagitan ng paghagis ng ating mga pasanin sa Panginoon. Sa pamamagitan ng pagsisikap na mabuhay nang may pananampalataya at pagsunod, mararanasan natin

ang kapahingahan ng Diyos araw-araw, habang inaasahan ang walang hanggang kapahingahan na ipinangako sa "unang pagkabuhay na mag-uli" kung tayo ay "matapat hanggang kamatayan." Hebreo 4:9-11; Pahayag 20:6; 2:10

Mapagbigay na Pamumuhay

Pangunahing Talata: "Sapagkat alam ninyo ang biyaya ng ating Panginoong Jesucristo, na bagaman Siya'y mayaman, siya'y nagpakalubha dahil sa inyo, upang sa pamamagitan ng kaniyang kahirapan kayo'y magmayaman."
2 Corinto 8:9

Piniling Kasulatan:
2 Corinto 8:1-15

Sa araling ito, tinatalakay ni Pablo ang paksa ng paghihikayat sa mga mananampalataya na makilahok sa pangangalap para sa mga banal sa Jerusalem. Ang kanyang mga salita ay nagbibigay ng mahahalagang pananaw sa puso at mga motibasyon sa likod ng pagiging mapagbigay. Itinanghal ng apostol ang halimbawa ng mga kapatid sa Macedonia, na nagbigay nang may sakripisyo sa kabila ng kanilang sariling kahirapan, bilang huwaran para tularan ng mga taga-Corinto.

Sumulat si Pablo: "Ngayon, nais kong malaman ninyo, mga minamahal kong kapatid, ang ginawa ng Diyos sa kanyang kabaitan sa pamamagitan ng mga simbahan sa Macedonia. Sila ay sumailalim sa maraming pagsubok at napakadukha. Ngunit napuno rin sila ng saganang kagalakan, na nagbunga ng mayamang pagbibigay. Saksi ako na ibinigay nila hindi lamang ang kaya nila, kundi higit pa. At ginawa nila ito nang kusang-loob. Paulit-ulit

nilang ipinamanhala sa amin ang pribilehiyo na makibahagi sa handog para sa mga mananampalataya sa Jerusalem." 2 Corinto 8:1-4

Ang nakaraang talata ay hinahamon ang karaniwang paniniwala na kailangang magkaroon ng saganang yaman upang makapagbigay. Hindi naghintay ang mga taga-Macedonia hanggang magkaroon sila ng labis; sa halip, nagbigay sila nang may sakripisyo kahit sa kanilang oras ng pangangailangan . Dapat itong mag-udyok sa atin na muling pag-isipan ang ating pananaw sa paksang ito at isaalang-alang ang mga paraan kung paano tayo makakatulong sa mga pangangailangan ng mga banal, anuman ang ating kalagayang pinansyal. Sa ganito, naaalala natin ang balo na nagbigay ng maliit na handog ngunit pinuri siya ni Jesus dahil ibinigay niya ang lahat ng kanyang mayroon. Marcos 12:41-44

Ang pagbibigay ay dapat palaging boluntaryo. Ang lahat ng tapat na Kristiyano ay dapat mahikayat na magbigay nang malawakan dahil sa biyaya ng Diyos. Dapat itong magmula sa kanilang sariling puso, kung hindi ay hindi ito kaaya-aya sa Diyos. Bagaman kakaunti lang ang mga Macedoniano, labis nilang nais na ibahagi ang kanilang mayroon. Nakiusap sila kay Pablo na makasali. Napakagandang halimbawa ng pagkamapagbigay!

Ang ating Pangunahing Bersikulo ay nagbibigay ng mas malalim pang aral. Pinapaalala nito sa atin na ang diwa ng kabutihang-loob ay ipinakita ng ating Panginoon sa sukdulang antas sa pamamagitan ng

kaniyang kababaang-loob sa kusang pagsuko ng kaniyang espirituwal na buhay upang magkatawang-tao. Ginawa niya ito upang ibigay ang kaniyang buhay bilang pantubos at sa gayon ay matubos ang buong sangkatauhan dahil sa orihinal na kasalanan ni Adan. Roma 5:18,19; 1 Timoteo 2:5,6

Nauunawaan ng mga Kristiyano na isa sa mga patunay na tayo'y lumipat na mula sa kamatayan tungo sa buhay ay ang pagmamahal natin sa mga kapatid. Dagdag pa rito, gaya ng pag-alay ni Cristo ng kaniyang buhay para sa atin, dapat din nating gawin ang gayon para sa mga kapatid. Sa madaling salita, dapat nating gawin ang lahat ng ating makakaya upang matulungan silang tiyakin ang kanilang panawagan at halalan. 1 Juan 3:14,16; 2 Pedro 1:10

Ang mga Kasulatan ay sagana sa mga aral na nagpapakita ng habag na dapat nating ipakita sa ating mga kapatid sa oras ng kanilang pangangailangan, gayundin sa buong sangkatauhan kapag may pagkakataon tayo. Nawa'y lalong maipakita ng ating buhay ang pagpapahalaga natin sa sumusunod na paalala ni Pablo: "Kaya, habang may pagkakataon tayo, gumawa tayo ng mabuti sa lahat ng tao, lalo na sa mga kabilang sa pamilya ng mga mananampalataya." Galacia 6:10

Isang Bagong Tipan

"Narito, darating ang mga araw, sabi ng Panginoon, na gagawa ako ng bagong tipan sa sangbahayan ni Israel, ... Ilalagay ko ang aking kautusan sa kanilang mga kalooban, at isusulat ko ito sa kanilang mga puso; at ako'y magiging kanilang Dios, at sila'y magiging bayan ko."
Jeremias 31:31,33

Ang isang tipan ay isang kontrata o kasunduan sa pagitan ng dalawang panig. Ang pahayag na "bagong tipan" sa ating pambungad na teksto ay nagpapahiwatig na mayroong isang "lumang" tipan. Ito ang Tipan ng Batas, na ibinigay ng Diyos sa bansang Israel, sa pamamagitan ni Moises, sa Bundok Sinai. (Exodo kabanata 19-24; Hebreo 8:13). Ipinapaliwanag ni Apostol Pablo na ang maraming katangian ng Tipan ng Batas ay isang "anino ng mga bagay na makalangit," at ng "mabubuting bagay na darating," sa ilalim ng isang hinaharap na Bagong Tipan. Hebreo 8:5; 10:1

Ang mga pangako ng Bagong Tipan ay nag-ugat sa Tipan kay Abraham, kung saan ipinangako ng Diyos kay Abraham, "Sa iyong binhi ay pagpapalain ang lahat ng mga bansa sa lupa." (Genesis 22:16-18). Sinasabi sa atin ni Apostol Pablo na "apat na raang taon at tatlumpung taon" pagkatapos, ibinigay ng Diyos ang Tipan ng Batas sa Israel. (Galacia 3:15-17). Pagkatapos ay retorikal niyang tinanong, "Bakit

nga ba binigay ang batas [tipan]?" Sinagot niya, "Ito'y idinagdag dahil sa mga paglabag hanggang sa dumating ang Binhi na tinutukoy ng pangako." Galacia 3: 19

Ang Tipan ng Batas ay "banal, at matuwid, at mabuti," at ibinigay ng Diyos upang mapagtanto ng bansang Hudyo ang kanilang sariling nahulog at hindi perpektong kalagayan, upang ang "kasalanan ... ay lalo pang maging makasalanan," at upang ipakita na hindi nila kayang ipagtanggol ang kanilang sarili sa harap ng Diyos. (Roma 7:12-14; 3:20). Sa ibang bahagi ipinaliwanag ni Pablo, "Ang kautusan ay naging tagapagturo natin tungo kay Cristo, upang tayo'y mapawalang-sala sa pamamagitan ng pananampalataya." (Galacia 3:24). Ang Tipan ng Kautusan ay upang patunayan sa Israel ang pangangailangan para sa dugo ng tagapagligtas na nagpapatawad, si Cristo at ang kanyang ibinuhos na dugo, upang mapawalang-sala sa harap ng Diyos.

Mga handog sa Araw ng Pagtubos

Nang ibigay ng Diyos ang Tipan ng Batas sa Israel, ibinigay rin ang tumpak na mga tagubilin kung paano itatayo ang Toldang Tipanan, kasama ang mga patnubay tungkol sa mga handog na ihahain doon. Sa taunang Araw ng Pagtubos, naghain ng mga sakripisyo na nangangailangan ng pagbubuhos ng dugo. Levitico kabanata 16

Una, pinatay ni Aaron ang "baka ng handog para sa kasalanan" upang "maghain ng pantubos para sa kaniyang sarili at para sa kaniyang sambahayan." Dala nito ay dinala sa Pinakabanal at winisik "sa ...

at sa harap ng luklukan ng awa ... makapito." (Levitikos 16:11-14). Ito ay naghatid ng patotoo sa kusang-loob na sakripisyo ng perpektong tao na si Jesus, "Na ibinigay ang kaniyang sarili bilang pantubos para sa lahat, na sasaksiin sa takdang panahon." (1 Timoteo 2:5,6). Sa ibang lugar, sinabi ni Pablo na "kung walang pagbubuhos ng dugo, walang kapatawaran" ng mga kasalanan. Hebreo 9:19-22

Ang pagpapabanal at muling pagsilang sa espiritu ni Jesus sa Ilog Jordan, at kasunod nito ang kanyang kamatayan at m muling pagkabuhay, ay naging garantiya na sa "takdang panahon" ng Diyos ang matagal nang ipinangakong mga pagpapala sa ilalim ng Bagong Tipan ay magiging katotohanan sa Mesiyantikong Kaharian. Sinulat ni Pablo, "Sa ganoong paraan ay ginawang tagapangasiwa si Jesus [Griyego: pangako o garantiya] ng isang mas mahusay na tipan," o kasunduan. "Sa pamamagitan ng sariling dugo niya ay pumasok siya nang minsan sa dakong banal." Hebreo 7:22; 9:12; 10:10

Tiniyak sa atin ni Apostol Pablo na si Jesus ang ipinangakong binhi ng pagpapala. Sinulat niya, "Kay Abraham at sa kaniyang binhi ipinangako ang mga pangako. Hindi sinabi, 'At sa mga binhi,' na gaya ng sa marami; kundi gaya ng sa isa, 'At sa iyong binhi,' na siyang si Cristo." Galacia 3:16

Handog ng Korderong Panginoon

Isang ikalawang hain ang inihain sa taunang Araw ng Pagtubos ng Israel. Ito ang "tupa ng hain para sa

kasalanan, na para sa bayan," na ang dugo ay dinala rin sa Pinakabanal at winisik "sa ibabaw ... at sa harap ng luklukan ng awa," gaya ng toro. (Levitikos 16:15). Ang hain ng kambing ay kumakatawan sa "buhay na hain" ng mga tapat na tagasunod ng Panginoon sa kasalukuyang Panahon ng Ebanghelyo, na "hindi naaayon sa sanlibutang ito," kundi sa halip ay araw-araw na nagsusumikap na "mabago" sa pamamagitan ng pagbabago ng kanilang pag-iisip, at "tukuyin kung ano ang kalooban ng Diyos - kung ano ang karapat-dapat, kaaya-aya, at ganap." (Roma 12:1,2). Ang sakripisyo ng mga tapat na nakatuon na tagasunod ni Cristo ay katanggap-tanggap lamang sa ating Makalangit na Ama dahil sa merito ng pantubos na sakripisyo ni Jesus, na inilalarawan ng sakripisyo ng toro. Gaya ng ipinaliwanag ni Pablo, "tinawag na katanggap-tanggap tayo sa minamahal [si Jesucristo]. Sa kaniya t ayo'y may pagtubos sa pamamagitan ng kaniyang dugo." Efeso 1:6,7

Maraming iba't ibang handog ang itinakda ng Diyos para sa Israel sa ilalim ng kanilang kaayusan ng Toldang Tipanan sa ilang. Gayunpaman, dalawa lamang ang handog na ang dugo ay dinala sa Pinakabanal at pinisik sa ibabaw at sa harap ng luklukan ng awa. Ito ang handog na baka at ang handog na korderong lalaki ng Panginoon, pareho sa Araw ng Pagtubos.

Ang pag-unawa sa simbolikong kahulugan ng dalawang sakripisyong ito ay isa sa mga dakilang "misteryo" ng Bibliya. Itinuturo nito na ang ipinangakong binhi ng pagpapala ay binubuo ng

maraming kasapi. (Efeso 5:23-32; Colosas 1:26,27). "Sapagkat ang lahat sa inyo na nabinyagan kayo kay Cristo ay nagsuot kay Cristo ... sapagkat kayong lahat ay isa kay Cristo Jesus. At kung kayo ay kay Cristo, kayo nga'y binhi ni Abraham, at mga tagapagmana ayon sa pangako." (Galacia 3:27-29). Sinabi rin ni Pablo, "Ang katawan ng tao ay may maraming bahagi, ngunit ang mga bahaging ito ay bumubuo ng isang buong katawan. Gayon din naman ang katawan ni Cristo." 1 Corinto 12:12

Pagsasanay ng mga Ministro ng Bagong Tipan

Si Cristo Jesus, kasama ang mga miyembro ng kaniyang katawan, ay magdadala ng mga pagpapala sa lahat ng mga pamilya sa lupa sa ilalim ng mga tuntunin ng Bagong Tipan. Ipinaliwanag ni Pablo, "Na siyang nagkwalipika rin sa amin upang maging mga ministro ng isang bagong tipan." (2 Corinto 3:6). Ang ating paghahanda na nagaganap ngayon, kung tayo ay magiging tapat hanggang sa kamatayan, ay magkwalipika sa atin upang makasama kay Cristo sa pamamahala ng Bagong Tipan sa natural na Israel at sa huli ay sa buong sangkatauhan. Ang paghahandang ito ay sa pamamagitan ng Banal na Espiritu ng Diyos, na may batas Niya na "nakasulat sa ating mga puso," sa ating mga buhay at ating pag-uugali. Kaya't nauunawaan natin, "Sa ating sarili, hindi tayo karapat-dapat na mag-angkin na may nagmumula sa atin. Sa halip, ang ating mga kredensyal ay nagmumula sa Diyos." 2 Corinto 3: 2-5

Ipinapaliwanag din ng Apostol kung paano nabubuo at nasusubok ang mga miyembro ng katawan ni Cristo sa kasalukuyang panahon sa ilalim ng isang espesyal na katangian ng Tipan ni Abraham. Ang katangiang ito ay inilarawan ni Sarah, ang asawa ni Abraham. (Galacia 4:22-31). Si Sarah ay isang "malayang babae," ang tunay na asawa ni Abraham, na matapos ang maraming taon ng pagka-baog ay ipinanganak si Isaac, ang binhi ng pangako. Sa kaayusan ng Diyos, ang katangian ni Sarah sa Tipan ni Abraham ay upang magbunga at magpalago ng binhi ng pagpapala. Ang binhing ito ay gagamitin upang pagpalain ang lahat ng mga pamilya sa lupa.

Sa mga huling talata ng Genesis kabanata 24, sinasabi sa atin kung paano pinakasalan ni Isaac, na simbolikong kumakatawan kay Cristo, si Rebekah, na simbolikong kumakatawan sa mga miyembro ng katawan ni Cristo, ang iglesia. Sinasabi sa talata 67, "Nakatanggap si Isaac ng kaaliwan matapos ang kamatayan ng kanyang ina [ni Sarah]." Si Sarah ay kumakatawan sa bahagi ng Kasunduan ni Abraham na gumaganap sa Panahon ng Ebanghelyo - ang pag-unlad ng binhi ng pagpapala, ang "maliit na kawan." (Lucas 12:32). Kaya, ang kanyang kamatayan ay nangangahulugan ng pagtatapos ng Panahon ng Ebanghelyo, na kasunod nito ay magsisimulang gumana ang Bagong Tipan sa kaharian ni Cristo.

Isang Lungsod na ang Tagabuo ay ang Diyos

Ibinigay ang pangako ng isang mas mabuting araw, na nagsimula noong unang pakikitungo ng Diyos kay Abraham. Sumulat ang Apostol, "Sa pamamagitan ng pananampalataya ay nanirahan siya [Abraham] bilang dayuhan sa lupain ng pangako, na parang naninirahan sa mga tolda kasama si Isaac at si Jacob, na kapwa niya tagapagmana ng pangakong iyon; sapagkat hinintay niya ang lungsod na may tunay na mga saligan, na ang Diyos ang tagapagtayo at tagagawa." Hebreo 11:9,10

Sa Bibliya, ang isang lungsod ay madalas na simbolikong ginagamit upang kumatawan sa isang pamahalaan. Halimbawa, ang mismong lungsod ng Jerusalem ay kumakatawan sa pamahalaan ng Israel para sa mga Hudyo. Sa mga talata sa itaas, sinasabi sa atin na ang lungsod na ito, o pamahalaan, na hinanap ni Abraham, ay magkakaroon ng "mga saligan," ibig sabihin, lakas, katatagan, at pagiging permanente. Ang mga saligang ito ay ang banal na mga prinsipyo ng Diyos ng "katuwiran at katarungan," "mabuting-loob at katotohanan." (Awit 89:14). Ang nag-iisang tagapagtayo na makapagbibigay ng mga katangiang ito sa ganoong kaharian ay ang Diyos.

Sa ganitong paraan ay isinulat ng Apostol Juan, "Ako, si Juan, ay nakita ang banal na lungsod, ang bagong Jerusalem, na bumababa mula sa Diyos mula sa langit, na inihanda na parang nobyang pinalamutian para sa kaniyang asawa." (Pahayag

21:2). Pagkatapos ay nagbibigay ang mga sumusunod na taludtod ng magandang paglalarawan ng gawaing isasakatuparan ng kaharian na ito, na gagana sa ilalim ng mga tuntunin ng Bagong Tipan. Pahayag 21: 3,4

Tagapamagitan ng Bagong Tipan

Ang salitang "tagapamagitan," na nangangahulugang tagapamagitan o tagapagpatibay, ay ginagamit sa Bibliya lamang kaugnay ng isang tipan sa pagitan ng dalawang partido. Si Moises ang tagapamagitan ng Tipan ng Batas, at siya ay isang uri o larawan ni Jesus, ang tagapamagitan ng isang bago at mas mahusay na tipan. Sinulat ni Pablo na si Jesus "ay nagkamit ng mas dakilang ministeryo, kung gaano rin siya ang tagapamagitan ng isang mas mahusay na tipan, na itinatag sa mas mahusay na mga pangako." (Hebreo 8:6). Dito ay ginagawa ang paghahambing sa Tipan ng Batas, na sa ilalim ng mga tuntunin nito ay kinailangang tuparin nang perpekto ng bansang Israel ang lahat ng mga hinihingi ng tipang iyon upang makatanggap ng katuwiran at buhay. Gayunpaman, dahil sa kanilang nasirang kalagayan, hindi tinupad ng bansa ang mga tuntuning iyon. Samakatuwid, walang sinumang nakapagtamo ng buhay. Roma 3:19,20

Ipinagpapatuloy ng Apostol, "Kung ang unang tipan ay walang kapintasan, hindi na sana hinanap ang ikalawa. Sa paghahanap ng kapintasan, ... sinasabi niya, 'Narito, ang mga araw ay darating,' sabi ng Panginoon, 'na gagawa ako ng bagong tipan sa

sangbahayan ni Israel at sa sangbahayan ni Juda.'" (Hebreo 8:7,8). Ang unang tipan, ang Tipan ng Batas, ay isang sukatan ng kakayahan ng isang perpektong tao na tuparin ito. Si Jesus lamang ang nakapagtupad sa Tipan ng Batas, dahil siya lamang ang perpekto. Mateo 5:17,18

Hindi pinayagan ng Tipan ng Batas ang tagapamagitan nito, si Moises, na kumilos para sa bawat lumalabag at maglaan ng paraan para sa kanila na sa huli ay ganap na makasunod. Ito ay dahil si Moises mismo ay hindi perpekto. Wala ring probisyon ang tipan na ito upang lipulin ang masasamang impluwensiya, na naging malaking hadlang sa pagtupad sa lahat ng mga kahilingan nito. Kaya, dahil sa k , hindi-kasakdalan ng mga tao, ni Moises, at ng maraming panlabas na masamang impluwensiya, kinailangan ang ibang tipan upang dalhin ang mga tao sa ganap at pangmatagalang pagkakasundo at pabor sa Ama sa Langit.

Tungkol sa pagtatatag ng Bagong Tipan, sinasabi ng apostol: "Hindi ito tulad ng tipan na ginawa ko sa kanilang mga ninuno nang hinawakan ko sila ng kamay upang ilabas sila sa Ehipto, sapagkat hindi sila nanatiling tapat sa aking tipan, at ako'y lumayo sa kanila, pahayag ng Panginoon. (Hebreo 8:9). Ang Bagong Tipan ay makapagsasaayos muli sa nahulog na sangkatauhan upang makabalik sa pagkakasundo sa Diyos sa panahon ng Mesiyanikong kaharian, sapagkat magkakaroon ito ng mas mahusay na tagapamagitan, si Cristo at ang mga miyembro ng kanyang katawan, ang simbahan. (Hebreo 8:6; Mateo 19:28; Lucas 22:28-30). Sama-

sama, si "Cristo" ay magiging mga mahabaging "pari," mga tagapangasiwa ng Bagong Tipan. Hebreo 2:11,16-18; Pahayag 20:6

Ipinahayag ni Apostol Pablo: "Ito ang tipan na aking gagawin sa sangbahayan ni Israel pagkatapos ng mga araw na iyon, sabi ng Panginoon; ilalagay ko ang aking mga batas sa kanilang isipan, at isusulat ko ang mga ito sa kanilang mga puso: at ako'y magiging Dios sa kanila, at sila'y magiging bayan ko." (Hebreo 8:10). Sa panahong iyon, "hindi na ituturo ng bawat isa sa kaniyang kapuwa, at ng bawat isa sa kaniyang kapatid, na sasabihin, Kilalanin mo ang Panginoon: sapagkat makikilala nila ako, mula sa pinakamaliit sa kanila hanggang sa pinakadakila sa kanila, sabi ng Panginoon: sapagkat ipatatawad ko ang kanilang kasamaan, at hindi ko na aalalahanin ang kanilang kasalanan." Jeremias 31:34

Mga Naunang Pangyayari

Nang itinatag ang Tipan ng Batas sa Bundok Sinai, nagkaroon ng mga kulog, kidlat, isang makapal na ulap, malakas na tunog ng trumpeta, usok, at ang bundok ay nanginginig nang malubha. (Exodo 19:16-18). Sumulat ang Apostol Pablo, "Ang tanawing iyon ay napakatakot kaya't sinabi ni Moises, 'Nanginginig ako sa takot.'" (Hebreo 12:18-21). Bawat isa sa mga likas na elementong ito ay may simbolikong kahulugan. Gaya ng kung paanong ang mga nakakatakot na tanawin at tunog na ito ay nauna sa pagtatatag ng Tipan ng Batas, gayundin naman, isang malaking kapighatian sa lupa ang

mangunguna bago ang pagsisimula ng Bagong Tipan. Daniel 12:1; Joel 2:1-11; Pahayag 16:18-21

Ang katuparan ng mga hula sa Bibliya at mga tanda ng panahon ay nagpapahiwatig na papalapit na sa atin ang panahong ito ng malaking kaguluhan. Ito ay nahahayag sa pamamagitan ng "kudkud," mga panawagan para sa katarungan, kasabay ng mga ugong ng pagkadismaya; "Kidlat," mga sinag ng katotohanan at pagbubunyag ng kasamaan; isang "makapal na ulap," lumalalang kapighatian at pagkadismaya; ang "tunog ng trumpeta," mga kahilingan para sa karapatan, tunay man o kathang-isip; "usok," na nagmumula sa simbolikong apoy ng pagkawasak dahil sa anarkiya; at isang "pagyanig," pagtatanggal ng mga institusyong panlipunan, pinansyal, at relihiyoso ng tao na hindi kaayon ng Diyos. Hagay 2:6,7; Mga Hebreo 12:26,27

Nawala si Moises sa bansang Hudyo, nang umakyat siya sa bundok upang makipag-ugnayan sa Diyos, habang ang bundok ay nababalutan ng usok at yumanig. Ipinahihiwatig nito, sa simbolismo, na kapag ang huling mga miyembro ng katawan ni Cristo ay napatunayang tapat hanggang sa kamatayan at nabuhay muli sa banal na kalikasan, doon magaganap ang sukdulan ng isang dakilang panahon ng matinding kapighatian, na hindi pa naranasan ng daigdig. Sa kabutihang-palad, papakuyurin ang mga araw na iyon, at ang kaharian, sa ilalim ng matuwid na pamumuno ni Cristo, ay itatatag sa lupa. Mateo 24: 21,22

Mga Kinatawan sa Lupa

Ipinapaalam sa atin ng mga Kasulatan na magkakaroon ang Diyos ng mga kinatawan na tao sa daigdig upang pangasiwaan ang Bagong Tipan. Ito ang mga muling nabuhay na tapat at banal na namuhay bago ang Unang Pagparito ni Jesus, mula kay Abel hanggang kay Juan na Tagapagbinyag. Sila ay magsisilbing "mga hukom" at "mga prinsipal sa buong na lupa," mga pinunong makakatulong sa sangkatauhan. Mateo 11:11; Lucas 13:28; Isaias 1:26; Awit 45:16

Ipinangalanan ni Apostol Pablo ang ilan sa mga tapat na ito, at idinagdag, "ang lahat ng ito, bagaman nagkamit ng mabuting patotoo sa pamamagitan ng pananampalataya, ay hindi nakatanggap ng pangako: sapagkat inihanda ng Diyos para sa atin ang isang bagay na mas mabuti, upang sila'y huwag ganapin kung wala tayo." (Hebreo 11:1-40). Ang mga lalaki at babaeng ito ng Diyos ay nagdusa nang malaki dahil sa tapat nilang paglilingkod sa Panginoon. Gayunpaman, hindi sila mga tagapagmana ng espiritwal na binhi ng pangako. Bagaman nakatanggap sila ng "mabuting ulat sa pamamagitan ng pananampalataya," bawat isa ay pumanaw at napunta sa hukay, hanggang sa panahon na ang Cristo at ang kaniyang iglesia ay magiging ganap at ang Bagong Tipan ay maitatag. Ang mga Dakilang Lumaing ito ay muling mabubuhay na "ganap," gaya ni Adan sa Hardin ng Eden. Sa kanilang ganap na isipan at kakayahan, magiging mga halimbawa at tagapagturo sila ng mga tao.

Isang Tapat na Labi

Bukod sa mga Sinaunang Kagalang-galang, hinulaan ng mga banal na propeta ng Diyos na magkakaroon ng isang tapat na "lahing-labi" ng mga Hudyo. Sila ang magiging kabilang sa mga unang makikinabang sa mga pagpapala ng Bagong Tipan. (Isaiah 30:19; Psalm 107:6,28). Sa pamamagitan ni propeta Isaia, sinasabi sa atin ng Diyos na ang "mga labi ni Jacob [Israel]" ay babalik "mula sa apat na sulok ng daigdig." (Isaia 10:21,22; 11:11-16). Gayundin, sa pamamagitan ng propeta Jeremias, ipinahayag ng Diyos na magkakaroon ng pagtitipon ng tapat na labi na ito, at maninirahan sila sa kanilang sariling lupain. Jeremias 23:1-8

Ang tapat na labi ng mga Hudyo ay sa huli ay lilingon at mananalangin sa Panginoon para sa kaligtasan, hindi magtitiwala sa mga kasunduang pampulitika sa ibang bansa, o sa makataong lakas militar. Nang panahong iyon, ililigtas sila ng Panginoon. (Isaiah 30:15,18,19; Zechariah 14:1-3). Isinulat ng propeta Zacarias, "Ganito ang sabi ng Panginoon; Ako ... ay maninirahan sa gitna ng Jerusalem: at ang Jerusalem ay tatawaging isang lungsod ng katotohanan," at ito ay "magiging kakatwa sa mga mata ng labi ng bayang ito sa mga araw na ito, ... at papag-aariin ko sa labi ng bayang ito ang lahat ng mga bagay na ito. At mangyayari, na kung paanong kayo ay naging sumpa sa gitna ng mga pagano, Oh sangbahayan ni Juda, at sangbahayan ng Israel; gayon ko kayo ililigtas, at kayo ay magiging pagpapala. ... Ito ang mga bagay na gagawin ninyo;

Magsabi kayong bawat isa ng katotohanan sa kaniyang kapuwa; ipatupad ninyo ang kahatulan ng katotohanan at kapayapaan sa inyong mga tarangkahan." Zacarias 8:3,6,12,13,16

Nagpapatuloy, sinasabi ng propeta: "Maraming tao at malalakas na bansa ang darating upang hanapin ang Panginoon ng mga hukbo sa Jerusalem, at upang manalangin sa harap ng Panginoon. ... Sa mga araw na iyon ay mangyayari na sampung lalaki [na kumakatawan sa lahat ng mga bansa sa lupa] ang hahawak sa laylayan ng sinumang Hudyo, at sasabihin, Sasama kami sa inyo; sapagkat narinig namin na ang Diyos ay kasama ninyo." (Zacarias 8:22,23). Kaya, simula sa tapat na labi ng Israel, kasama ang pagtuturo ng mga Sinaunang Matuwid, magkakaroon ng daan ng pagkakasundo pabalik sa Diyos para sa lahat ng tao.

Ipinapaalam sa atin ng propeta Ezekiel na titipunin ng Diyos ang "mga labi ng Israel" at ibibigay sa kanila hindi lamang ang "lupain ng Israel," kundi pati isang puso at ilalagay sa kanila ang bagong espiritu, ang kaniyang espiritu ng katuwiran. (Ezekiel 11:17-20). Sa wakas, inilalarawan ng propeta Micah ang mga biyaya ng Bagong Tipan na parang "andio" at "ulan" na dadaloy sa buong sangkatauhan. Sinasabi niya, "Ang labi ni Jacob ay magiging nasa gitna ng maraming bayan na parang andio mula sa Panginoon, parang ulan sa damo, na hindi naghihintay sa tao, ni nag-aabang sa mga anak ng tao." Micah 5:7,8

Tinatakan ng Dugo ni Jesus

Sa aklat ng mga Hebreo, ang pagbubukas ng Tipan ng Batas ay ibinigay bilang halimbawa kung paano ilulunsad ang Bagong Tipan. Itinuturo ng apostol na ang isang tipan sa Diyos, gaya ng Tipan ng Batas at ng Bagong Tipan, ay dapat selyohan ng dugo. "Sapagkat kung saan may umiiral na tipan, kinakailangang mamatay ang nagpapatibay nito; sapagkat ang tipan ay matibay sa patay na mga biktima, at hindi ito kailanman balido kapag ang nagpapatibay nito ay buhay pa. Kaya nga, hindi man ang una [ang Tipan ng Batas] ay naitatag nang walang dugo." (Hebreo 9:16-18). Ang kamatayan ni Jesus ang nagbigay ng merito, o halaga, para sa dugo na magtatatak sa Bagong Tipan.

Noong gabing itinatag ni Jesus kasama ang kanyang mga disipulo ang Paggunita ng kanyang kamatayan, ibinigay niya ang tasa at inanyayahan sila, "Uminom kayong lahat nito; Sapagkat ito ang aking dugo ng Bagong Tipan [kasunduan], na ibinubuhos para sa karamihan para sa kapatawaran ng mga kasalanan." (Mateo 26:27-28; Lucas 22:20; 1 Corinto 11:25). Dito ipinahiwatig ni Jesus na ang kanyang kamatayan ang magbibigay ng halaga o merito upang itatag, sa takdang panahon, ang Bagong Tipan.

Kasama sa Paghihirap ni Jesus

Inaanyayahan ang mga alagad, gaya ng bawat kasunod na inihandog na tagasunod ng Guro sa buong Panahon ng Ebanghelyo, na uminom mula sa tasa, na sumasagisag sa pagtanggap ng merito ng sakripisyo ni Cristo para sa kanila. Batay dito,

ipinagkaloob sa kanila ang pribilehiyo na maging "kasama sa pagdurusa ni Cristo." (1 Pedro 4:13; 2 Corinto 1:7). Sila ay "pinapawalang-sala sa pamamagitan ng pananampalataya" sa kaniyang dugo bilang kanilang Tagapagligtas. (Roma 3:24; 5:1,9). Ang mga ito ay may pagkakataon na "mamatay kasama niya," upang sila'y "mabuhay kasama niya," na "magdusa" kasama niya, upang sila'y "magharing kasama niya," bilang "mga hari at mga pari." 2 Timoteo 2:11,12; Pahayag 20:6

Ipinapaliwanag ni Apostol Pablo, "Ang baso ng pagpapala, na pinagpapalaan natin sa Diyos, — hindi ba't pakikibahagi sa dugo ng Pinahiran? Ang tinapay na ating pinagkakasira, — hindi ba't pakikibahagi sa katawan ng Pinahiran? Sapagkat isang tinapay, tayo, ang marami, ay isang katawan; sapagkat tayong lahat ay nakikibahagi sa isang tinapay." 1 Corinto 10:16,17

Sa aklat ng mga Hebreo ay nagpapatuloy ang Apostol, "Nang maipahayag na ni Moises ang bawa't utos sa buong bayan ayon sa batas, kumuha siya ng dugo ng mga guya at ng mga kanding ... at winisik ang aklat, at ang buong bayan, na sinasabi, Ito ang dugo ng tipan [kasunduan] na inutos sa inyo ng Dios." (Hebreo 9:19,20). Sa tipikal na larawang ito, ang dugo ng "baka at ng mga kambing" ay kumakatawan sa sakripisyo ni Cristo, ang Ulo, at ng mga miyembro ng Kanyang katawan.

Idinagdag pa ni Apostol Pablo, "Kaya't kinakailangang linisin ang mga lupaing larawan ng mga bagay sa langit sa pamamagitan ng mga hain na ito, ngunit ang mga bagay sa langit mismo ay

nililinis sa pamamagitan ng mas mahusay na mga hain kaysa sa mga ito." (bersikulo 23). Ang mga "kopya," o larawan ng katotohanan sa ilalim ng Tipan ng Batas, ay kailangang linisin at dalisayin sa pamamagitan ng mga sakripisyo ng hayop—mga toro at mga kambing. Gayunpaman, ang mga "bagay sa langit"—ang Bagong Tipan at ang mga kaayusan nito—ay nililinis sa pamamagitan ng "mas mabubuting sakripisyo." Ang mga mas mabubuting sakripisyong ito ay ang mga sakripisyo ni Cristo at ng kaniyang iglesia.

Ang Tagapamagitan ng Bagong Tipan ay ang muling nabuhay at niluwalhating "Christ" class, si Jesus na Ulo kasama ang lahat ng mga miyembro ng kaniyang katawan. Kaya, ang kanilang gawaing tagapamagitan sa pag-aayos ng ugnayan ng Diyos at ng sangkatauhan, sa ilalim ng Bagong Tipan, ay hindi maaaring magsimula hanggang sa ang huling miyembro ng katawan ni Cristo ay napatunayang tapat, maging hanggang sa kamatayang. Pahayag 2:10

Nakikita natin, samakatuwid, na ang layunin ng Bagong Tipan ay ang muling pagsasama ng sangkatauhan sa Diyos. Ang kaayusang ito ay ibinigay sa napakalaking halaga, sa pamamagitan ng kusang-loob na sakripisyo at kamatayan ng nag-iisang Anak ng Diyos, si Jesucristo. (Juan 3:16,17). Sa gayon, ipapakita ng Bagong Tipan ang pag-ibig at malasakit ng ating Langit na Ama para sa lahat ng kaniyang nilikhang tao. "Kay lalim ng kayamanan, karunungan, at kaalaman ng Diyos! Kay hindi matalunton ang kaniyang mga hatol, at ang

kaniyang mga landas ay hindi matutuklasan." Roma
11:33